

РЕШЕНИЕ

№ 837

гр. София , 14.07.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 4-ТИ ГРАЖДАНСКИ в публично заседание на тридесет и първи май, през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател:	Нели Куцкова
Членове:	Яна Вълдобрева Мария Яначкова

като разгледа докладваното от Мария Яначкова Въззивно гражданско дело № 20201000503761 по описа за 2020 година

Производството е по реда на чл. 258 – 273 ГПК.

С решение № 4922 от 12 август 2020г. по гр. д. № 4453/2018г. Софийски градски съд, ГО, 16 състав е осъдил ЗД „БУЛ ИНС“ АД, ЕИК 831830482, да заплати на основание чл. 226, ал. 1 от КЗ /отм./ да заплати на ищеца И. П. П., ЕГН *****, застрахователни обезщетения за претърпените от ищеца вреди, настъпили в резултат на пътно - транспортно произшествие, реализирано на 12.10.2013г., на кръстовището на бул. „Сливница“ и ул. „Банско шосе“, по вина на Д. А. А., управлявала лек автомобил „Тойота Селика“, с рег. № *****, чиято гражданска отговорност като автомобилист е застрахована при ответното дружество, както следва: - сумата от 20 000 лв., представляваща застрахователно обезщетение за причинените на ищеца неимуществени вреди – болки и страдания от травматични увреждания, настъпили от процесното ПТП, ведно със законната лихва от 02.04.2015г. до окончателното погасяване на задължението, като отхвърлил иска за главницата за разликата над 20 000 лв. до пълния предявен размер от 40 000 лв., заявен като частичен иск от 100 000 лв., както и отхвърлил претенцията за лихва за забава за периода от

12.10.2013г. до 01.04.2015г.; - сумата от 1 892,73 лв., представляваща застрахователно обезщетение за причинените на ищеца имуществени вреди, изразяващи се в разходи за лечение, ведно със законната лихва от 02.04.2015г. до окончателното погасяване на задължението, като отхвърлил претенцията за лихва за забава за периода от 12.10.2013г. до 01.04.2015г.; - сумата от 9 500 лв., представляваща застрахователно обезщетение за причинените на ищеца имуществени вреди под формата на пропуснати ползи от невъзможността да получи договорени възнаграждения за музикални участия по договор от 20.09.2013г., сключен с К. Ю. Г. по граждански договор № 3 от 08.10.2013г., сключен с „Локатор 21“ ЕООД, по договор от 19.09.2013г., по договор от 08.10.2013г. и по договор от 30.08.2013г., последните три договора сключени със „Супер Саунд Акустик“ ООД, ведно със законната лихва от 02.04.2015г. до окончателното погасяване на задължението, като отхвърлил претенцията за лихва за забава за периода от 12.10.2013г. до 01.04.2015г.; осъдил ответника да заплати на основание чл. 78, ал. 1 ГПК съдебни разноси на ищеца в размер на 4 767,81 лв.; осъдил ищеца да заплати на основание чл. 78, ал. 3 ГПК на ответника, разноси за първа инстанция в общ размер на 2 140,38 лв.

Производството пред въззивния съд е образувано по въззивна жалба на И. П. П. срещу решението по гр. д. № 4453/2018г. на СГС в отхвърлителната му част по иска за заплащане на обезщетение за неимуществени вреди. С доводи за неправилност на решението, концентрирани върху нарушения на процесуалния и материалния закон поради изготвяне на непълен доклад, недопускане на поискани доказателства – гласни доказателства и назначаване на съдебно-психологическа експертиза, както и неприемане на описани в исковата молба приложения – и като резултат нарушение на чл. 52 ЗЗД, иска отмяна на решението в тази част и вместо това уважаване на предявения частичен иск изцяло. Прави искания за допускане на доказателства на етапа на въззивното производство, съответни на оплакванията си срещу решението на първоинстанционния съд.

Ответникът по жалбата на ищцата и ответник по исковете ЗД „Бул инс“ АД е оспорил въззивната жалба на ищеца срещу решението на първоинстанционния съд. Сам е подал въззивна жалба срещу първоинстанционното решение, но в негови осъдителни части – над размера от 2 500 лв. – обезщетение за неимуществени вреди, над размера от 743, 37

лв. – разходи за лечение и за сумата от 9 500 лв. – пропуснати ползи и с доводи за нарушение на материалния закон – чл. 45 вр. чл. 51, чл. 52 и чл. 51, ал. 2 ЗЗД, както и нарушение на чл. 181 ГПК, иска отмяна на решението в обжалваните части и частично отхвърляне на исковете, при принос към вредоносния резултат от поне 50 %.

Ищецът И. П. П. е оспорил въззивна жалба на ответника.

И. П. П. е подал и частна жалба срещу определението на съда по чл. 248 ГПК, като иска отмяната му и намаляване на присъденото на ответника адвокатско възнаграждение до размера от 967, 34 лв.

ЗД „Бул инс“ АД е подал отговор срещу частната жалба, с който е оспорил същата.

За да постанови решението си по исковете за заплащане на обезщетения за неимуществени и имуществени вреди, първоинстанционният съд е приел, че в полза на ищеца са възникнали вземания по чл. 226, ал. 1 КЗ (отм.) в размер на 20 000 лв., 1 892, 73 лв. – разходи за лечение и 9 500 лв. – пропуснати ползи от музикални участия, за което съдът е съобразил решението на наказателния съд по чл. 78а НК, заключенията на съдебно-медицинските експертизи, в частност това на повторната СМЕ, както и гласните доказателства. СГС е приел за недоказано възражението за съпричиняване на вредоносния резултат, изразяващо се в несъобразяване с приближаващия автомобил, с посоката и скоростта на движението му. Съдът е уважил правопогасяващото възражение за давност по отношение на акцесорното вземане за лихва за забава.

Софийски апелативен съд, като въззивна инстанция, в рамките на правомощията си, уредени в чл. 269 ГПК, съобразно и разясненията, дадени в ТР № 1/09.12.2013г. по тълк. дело № 1/2013г. на ОСГТК на ВКС, намира, че обжалваното решение е валидно, допустимо в обжалваните части, а като косвен резултат от решаващата си дейност счита същото за частично неправилно в обжалваните от страните части.

Застраховането срещу гражданска отговорност е правоотношение, по силата на което застрахователят се задължава да обезпечи застрахователна закрила срещу риска от възникване на гражданска (деликтна) отговорност в

тежест на застрахования, като при настъпване на застрахователното събитие, плаща дължимото от последния обезщетение за вредите, причинени на трети лица. Застрахователното събитие при тази застраховка, като проекция на застрахователния риск, е възникването на гражданска отговорност в тежест на застрахования. Отговорността на застрахователя възниква на основание застрахователно правоотношение, а отговорността на причинителя на непозволеното увреждане, на основание деликт. Т. н. пряко право на увредения срещу застрахователя по чл. 226, ал. 1 КЗ (отм.) за изплащане на застрахователното обезщетение, предявено в настоящия процес, и правото му да търси обезщетение на деликтно основание, възникват в един и същи момент – този на настъпването на застрахователното събитие, при което е причинено непозволеното увреждане. За упражняване на прякото право на увреденото лице не е необходимо гражданската отговорност на застрахования да бъде установена със сила на пресъдено нещо, но в случая тя е установена с акт на наказателния съд.

С оглед обстоятелството, че решението на първоинстанционния съд в осъдителни в полза на ищеца части не е обжалвано изцяло и с оглед акта на наказателния съд, постановен по повод причиняването на процесното ПТП, въззивният съд в правоприлагащата си дейност изхожда от положението, че ищецът е пострадало лице от ПТП, станало на 12.10.2013г., от което са му причинени телесни увреждания и имуществени вреди, а ответникът е застраховал гражданската отговорност на делинквента, причинил процесното ПТП, признат за виновен и от наказателния съд (чл. 297 вр. чл. 298, ал. 1 ГПК вр. чл. 257 – 275 вр. чл. 223 – 229 вр. чл. 265, ал. 1 КЗ отм.; чл. 300 ГПК и чл. 413, ал. 2 и 3 НПК).

Спорно във въззивното производство, с оглед доводите на жалбоподателите срещу отделни части на първоинстанционното решение, очертаващи спорния предмет, е на първо място какъв е размерът на обезщетението, предназначено да възмезди болките и страданията, понесени от ищеца, чиято легитимация като пострадало лице е призната от съда, но чийто изводи относно дължимия размер на обезщетението с оглед причинените травматични увреждания от ПТП се оспорват като неправилни поради нарушение като резултат на материалния закон (чл. 52 ЗЗД).

Не е било спорно, че процесното ПТП от 12.10.2013г., посочено като вредоносно събитие, е настъпило в гр.София, на бул. „Сливница“ в района на кръстовището, образувано с ул. „Банско шосе“ , с посока на движение от Околовръстен път към бул. „Европа“. С влязло в сила на 12.12.2017г. решение от 15.03.2016г. по н.а.х.д. № 7165/2014г. на СРС, подсъдимата Д. А. А. е призната за виновна в това, че на 12.10.2013г. около 18:10ч. в гр. София, по бул. „Сливница“, на кръстовището, образувано от бул. „Сливница“ и ул. „Банско шосе“, с посока на движение от Околовръстен път към бул. „Европа“, при управление на моторно превозно средство - лек автомобил „Тойота Селика“ с рег. № *****, е нарушила правилата за движение по пътищата - чл. 37, ал. 1 ЗДвП, като не пропуснала насрещно движещия се велосипедист ищецът П. и е реализирала ПТП с него, вследствие на което по непредпазливост му е причинила средна телесна повреда по смисъла на чл. 129, ал. 2 НК, изразяваща се в разкъсване на лигамента на коляното капаче на левия крак, довело до трайно затрудняване на движенията на левия долен крайник, за срок, по-дълъг от 30 дни, като на основание чл. 78а НК вр. чл. 343, ал. 1, б. „Б“, пр. 2 вр. чл. 342, ал. 1, пр. 3 НК съдът я е освободил от наказателна отговорност и ѝ наложил административно наказание.

За установяване претърпените травматични увреждания от процесното ПТП, извън посочената съставомерна вреда, представляваща средна телесна повреда, за чието причиняване делинквентът е бил признат за виновен, по делото са изслушани първоначална и повторна съдебномедицински експертизи, чиито заключения са принципно идентични относно характера и тежестта на причинените на ищеца травматични увреждания. Вещото лице, изготвило заключението на повторната СМЕ, възприето от съда, е извършило по-задълбочен и обстоен анализ на медицинската документация, извършило е и личен преглед на ищеца. Срещу възприемането на това заключение няма оплаквания във въззивното производство. От него е установено и в правоприлагащата си дейност въззивният съд следва да изходи от това заключение, че в резултат от ПТП ищецът П. е получил контузия с разкъсно-контузна рана в предния отдел на лявото коляно; тази рана е с размачкани неравни ръбове и с кожно ламбо с основа, разположена от вътрешната страна, с лезия (откъсване) на собственото сухожилие на капачката в областта на върха ѝ и дефект в зоната

на руптурата (разкъсване) – това е телесното увреждане, за причиняването, на което е бил признат за виновен делинквентът. Активното разгъване на коляното е било невъзможно, което сочи на пълно прекъсване на екстензорния апарат, като частично са разкъсани вътрешния и външния ретинакулуми на капачката. Налице са били и контузия с разкъсно-контузна рана по външната повърхност на лявата лакътна област, засягаща зоната на залавяне на екстензорните сухожилия на пръстите и китката, както и повърхностни контузии на крайниците с охлузни рани. Във връзка с травматичните увреждания е извършена първична хирургична операция на раната в областта на лявата лакътна става с кожен шев, както и такава на раната на колянната става с поставяне на отбременяващ телен шев с винт, поставена е гипсова лонгета за 45 дни, като краищата са свалени в срок и не е имало усложнения от раната. Приложена е медикаментозна терапия. През този период ищецът се е придвижвал с патерици, при частично натоварване на крайника. След сваляне на имобилизацията е започнал рехабилитация, но е продължил да ползва помощни средства за период 90-100 дни от датата на травмата. На 18.12.2013г. повторно е постъпил за оперативно лечение за сваляне на отбременяващия телен шев и винта на коляното, като краищата, както и първия път, са свалени на 15 ден от операцията, а след изписването пострадалият е продължил рехабилитацията. Вещото лице е установило от прегледа, че към м.06.2020г. са налице цикатрикси в оперираните области, лека хипотрофия на бедрената мускулатура вляво, обиколката на лявото бедро е с около 2 см по-малка, и хипестезия (намалена чувствителност) дистално от раната на коляното. Функционално активните движения са възстановени в пълен обем. Разходите за лекарства, консумативи и за платени медицински услуги са били необходими за лечението на травматичните увреди, а таксата от 400 лв. е за ползване на самостоятелна стая по желание на пациента. Вещото лице е уточнило при приемане на заключението, че обикновено коляно с констатираните увреди възстановява своите функции за около шест месеца; проверената медицинска документация сочи, че рехабилитацията на ищеца е била основно във фитнес центрове, където се е наблягало на движения и възстановяване на силата, а не са провеждани специализирани рехабилитационни процедури, които са строго медицински регламентирани по определена схема за възстановяване на коляното, което е довело до леката хипотрофия на квадрицепса на бедрения мускул – с

обиколка, по –малка с 2 см от обиколката на другия крак, при нормално отклонение от 1 см. Това се е отразило в началото, а към момента на прегледа е компенсирало и е налице възстановена подвижност, без функционална разлика в колената. Според вещото лице пострадалият може да спортува и е възстановен добре. По време на прегледа не е имало оплаквания от дясната лакътна става, на която е имало контузия.

При преразпита си пред въззивния съд вещото лице, изготвило заключението на повторната СМЕ, поддържа, след запознаване с приетите на основание чл. 266, ал. 3 ГПК медицински документи за два прегледа, извършени на ищеца през м.02.2014г., че се касае за възпаление на една торбичка, която се намира над лакетния израстък на улната - бурсит. Над него се разполага една торбичка между кожата и периоста, която е била възпалена. Раната и цикатрикса, които експертът е диагностицирал по време на прегледа на десния лакът били от външната страна и имали отстояние от анатомичната зона на тази торбичка. Малко вероятно е според вещото лице възпалението на лакетната торбичка на дясната ръка да е резултат от получената рана при ПТП. Травмата на дясната лакътна става е била повърхностна и на практика в острия период тя не е отразена като сериозна травма, имало е само охлузвания. Възпалението на олекранната bursa на дясната страна три месеца по-късно, трудно, според експерта, може да се обясни с падането при ПТП, тъй като са минали 90 - 100 дни, което е голям период. Третата част от получените травми са именно получени повърхностни контузии на крайниците, с охлузни рани, засягане на кожи, под кожи и повърхностни меки тъкани. Това е описано като травматично увреждане по време на падането. Но 90 дни след една контузия на мека тъкан не може да се получи „бурсит на олекранона“, който клинически протича с оток и подутина в областта на лакетния израстък, където е разположена тази bursa, т.е. вещото лице счита, че този бурсит не може да се свърже с травмата. Причината за тази подутина е повишената ексудация, което представлява плазма, която се натрупва в тази торбичка и създава подутината - клиничната проява на възпалението на торбичката. Причините за такова възпаление могат да бъдат много, една от най-честите причини е остра травма, друга причина би могла да бъде хронична травма при постоянна работа, засягаща лакътя, или рана, която комуникира с тази анатомична структура и може да създаде

възпалителен процес. Отново във връзка с позицията си, че не може да свърже възпалението на олекранона с процесното ПТП, вещото лице е посочило, че ако в момента на травмата се контузи тази зона, там се излива не само серозна течност, но и кръв. Това става при острите травми. Той е извършил личен преглед на ищеца доста време след травмата и тогава той не е имал такива оплаквания, а в медицинската документация след ПТП са описани повърхностни контузии на крайниците от тази страна. При падането си той е получил охлузвания там. Вещото лице отново е пояснило, че дясната ръка не е оперирана. Оперативен цикатрис има на лявата ръка. При остра травма тази подутина, за която говори, се появява след няколко часа. Уточнило е, че има няколко възможни изхода - ако не е толкова голяма, организмът я резорбира и се връща нормалната форма. Ако е голяма, има възможност да се получи възпаление - гнойно или асептично. И вече в някои много редки случаи, може да се получи възпаление на бурсата в период от около 15-20 дни, като тази кръв се замести със серозна течност, но след 90 дни, пак е подчертал, че е малко вероятно това да стане.

За установяване на търпените вреди по делото са събрани и гласни доказателства чрез разпита на св. Беров - приятел на ищеца, посочил, че ищецът му е най-добрият приятел. Те подлежат на преценка по реда на процесуалното правило на чл. 172 ГПК, предвид възможната му заинтересуваност от изхода на спора в полза на ищеца. От тях е установено, че свидетелят е посетил ищеца след изписването му от болницата. Той бил потиснат, лежал с обездвижен крак, не можел да се обслужва сам, бил и уплашен. В периода на възстановяване за раздвижване на крака бил подложен на физиотерапия и ходил в специален център за раздвижване, ползвал и патерици няколко месеца. Тогава му помагала главно неговата съпруга и приятеля им П.. На лявото коляно и на лявата ръка, където били по-тежки травмите, И.н имал много големи белези, особено след операциите в коляното. Имал проблеми и с дясната ръка – на десния лакът. В рамките на възстановителния период не ходил по участия на конкретни събития, където бил изпълнител и водещ.

От показанията на св. Д. – във фактическо съпружеско съжителство с ищеца, допусната до разпит от въззивния съд на основание чл. 266, ал. 3 вр. чл. 159, ал. 2 ГПК, които подлежат на преценка по реда на процесуалното

правило на чл. 172 ГПК, тъй като тя е заинтересована от изхода на делото в полза на ищеца, е установено в частта им, в която са изнесени факти в унисон с другите данни по делото, които са и правдиви откъм обстановката, за която се отнасят, - че в болницата, където тя видяла И.н на следващия ден след инцидента, той не искал да говори, останал там около седмица. След това вкъщи бил неподвижен, не можел да си движи крайниците, за около един месец, а свидетелката се грижила за придвижването му до тоалетната и до спалнята. Непосредствено след изписването си той почти стъпвал на десния крак, колкото да я улесни, когато го водела до тоалетна. Закупили патерици и след около месец тя започнала да му помага да се раздвижва с тях. През това време, още от края на лятото, по договори от м.август, септември, октомври, имал няколко планирани участия за коледните и новогодишни празници, и частни партита, които пропуснал. Освен физически, и психически И.н бил срина, не се чувствал пълноценен. Той все още (разпитът е проведен на 31.05.2021г.) имал видими белези по тялото от операциите. Левият крак му бил по-тънък от десния, което му създавало дискомфорт и поради професията на артист, която упражнява. Основните белези били в левия лакът, леко над лакътя имал един голям белег, но най-фрапиращият белег бил на коляното на левия крак. Много често водили разговори, не бил свикнал с тези белези, поради което за участия се закупували облекла, които ги скриват. Той не можел да си позволи да ходи с къс ръкав, с бермуди и т.н. Поради травмата не можел да упражнява професията си, което включвало и активни движения. Съдът не обсъжда мнението на свидетелката по определени въпроси, изискващи и специални знания, което е без доказателствена стойност, както и онези факти, които не се подкрепят от другите данни по делото, с които се съпоставят показанията ѝ.

По делото са представени документи, с които ищецът цели да установи твърдяните от него имуществени вреди – разходи и пропуснати ползи, - представляващи разходни документи за закупуване на лекарства, медицински пособия, заплащане на болнична стая, потребителски такси, за закупуване на патерици, плащане на рехабилитация, както и договори, в които е записано, че са сключени във времеия диапазон 30.08.2013г. – 08.10.2013г., по които ищецът като изпълнител срещу възнаграждение между 1 000 лв. (остатък от възнаграждението) и 3 500 лв. е поел задължения за

музикални участия на различни събития през м.10,м.11 и м.12.2013г. В справка, приложена към исковата молба, разходите са калкулирани на 1 892, 73 лв., а пропуснатите ползи от възнаграждения, като сбор възлизат общо на 9 500 лв.

С показанията на св. Д. ищецът също се стреми да докаже търпените имуществени вреди под формата на пропуснати ползи. Свидетелят е заявил, че е управител на фирма „Супер Саунд Акустик“. Спомня си, че чрез фирмата И.П. бил нает като изпълнител на частно парти в кв.Бояна, както и за Студентския празник, но на 07 декември, в Боровец, като по тези договори той не могъл да изпълни задълженията си поради катастрофата, станала с него. Три от представените по делото договори са сключени именно със „Супер Саунд Акустик“ ООД. Предмет на два от тях е участие на ищеца на събития в кв. Бояна и в к.к. Боровец.

Във връзка с възражението за съпричиняване на вредоносния резултат, уточнено в първото по делото съдебно заседание, изразяващо се според ответника в поведение на велосипедиста – ищец, несъобразено с приближаващия се към него автомобил, с посоката и скоростта на движението му, за да избегне удара, също са изслушани първоначална и повторна автотехнически експертизи. Първоинстанционният съд е възприел заключението на повторната АТЕ, вещото лице, по която е извършило позадълбочен анализ на обстоятелствата, относими към настъпването на ПТП и е дало еднозначен отговор на поставената от ответника задача кой е навлязъл първи в кръстовището. Срещу фактическите констатации в това заключение, възприети от първоинстанционния съд, не са направени обосновани оплаквания от жалбоподателя – ответник. От това заключение, въз основа на което и въззивният съд прави своите изводи, се налага извод, че водачът на велосипеда, навлязъл първи в кръстовището, е могъл да избегне настъпването на ПТП чрез спиране с максимална интензивност в мига на потегляне на автомобила, както и на 2, 69 сек след потегляне на автомобила, когато е бил на 5,56 м от мястото на удара, но от своя страна водачът на автомобила, извършващ маневра, която пресича пътната лента на велосипедиста, е трябвало да го пропусне.

По размера на претендираното обезщетение за неимуществени вреди:

Съгласно ППВС № 4/1968г. при определяне на размера на неимуществените вреди следва да се вземат предвид всички обстоятелства, обуславящи тези вреди и то не само чрез посочването им, но и при отчитане на тяхното значение за размера на вредите. С оглед приетото за установено по-горе, въззивният съд намира, че дължимото на ищеца обезщетение за неимуществени вреди, срещу чийто присъден от първата инстанция размер са направени оплаквания и от двете страни относно преценката на релевантните факти за определянето му и като резултат за нарушение на чл. 52 ЗЗД, възлиза на 30 000 лв. В приложение на чл. 52 ЗЗД, при приетото за установено по делото относно характера и тежестта на увреждането на здравето на пострадалия, който в активна работоспособна възраст (на 50г.) е получил травма на коляното, довела до трайно затруднение на движението на левия долен крайник, на лявата ръка в областта на лакътя, засягаща зоната на залавяне на екстензорните сухожилия на пръстите и китката, както и повърхностни контузии на крайниците с охлузни рани, при съобразяване и на претърпените от него болки и неудобства от физическо естество за посочения във възприетото заключение на СМЕ период, присъщи на уврежданията, основно такива в областта на коляното, вкл. характера и продължителността на лечението с хирургични операции на раните на колянната става за поставяне и премахване на отбременяващ телен шев с винт и кожен шев на лявата лакътна става, в това число необходимостта от чужда помощ през времето на обездвижването на крайника и от ползването на помощни средства за придвижване, с присъщите на това неудобства за обслужване на елементарни битови нужди, периода на възстановяване на функциите на коляното от около 6 месеца, наличието на белези в оперираните области, които създават дискомфорт на пострадалия, хипотрофия на бедрената мускулатура вляво и намалена чувствителност в областта на увреденото коляно, не на последно място съдът съобрази и въздействието върху психоемоционалното състояние на пострадалия на травматичното събитие и обстоятелствата, при които е настъпило то, при съобразяване и на икономическите условия в страната към момента на настъпване на вредите, а като ориентир съответните нива на застрахователно покритие към релевантния за определяне на обезщетението момент, индиция за икономическите условия, въззивният съд счита, че обезщетение в размер на 30 000 лв., ведно със законната лихва от 02.04.2015г. с оглед

правопогасяващото възражение за давност на ответника, което е основателно по отношение на лихвата за забава, изтекла повече от три години преди предявяване на иска (чл.116, б.„б“ ЗЗД вр. чл. 125 ГПК вр. чл. 111, б. „в“ ЗЗД вр. чл. 84, ал. 3 ЗЗД вр. чл. 223, ал. 2, изр. 1 и по арг. от чл. 227, т. 2 КЗ отм.) не нарушава принципа на справедливостта, прогласен в чл. 52 ЗЗД и не води до обогатяване на увреденото лице. За да счете, че обезщетение в посочения размер не е завишено и не нарушава принципа на справедливостта, въззивният съд взе предвид посочените по-горе обстоятелства и главно характера и тежестта на увреждането в колянната става, проведеното оперативно лечение, сравнително дългия период на възстановяването на функциите на увреденото коляно , както и периода на обездвижване и необходимост от чужда помощ, през който пострадалият е имал зависим от близките си живот и несамостоятелно битово и социално функциониране. Съдът взе предвид обаче и, че леката хипотрофия на бедрения мускул е в резултат и от непровеждане на специализирани рехабилитационни процедури и, че същата не дава отражение на функционалността на крайника. При това положение, доводите, релевирани от жалбоподателя - ищец, за нарушение на чл. 52 ЗЗД се явяват частично основателни. Неоснователни са доводите на жалбоподателя – ищец, които се свеждат до нарушение на чл. 51, ал. 1 ЗЗД, тъй като съдът не е съобразил и по-сериозна увреда на десния лакът, изразяващи се в оток на десния олекранон. Причинната връзка между бурсита на олекранона на десния лакът, констатиран при ищеца през м.02.2014г., и процесното ПТП не е доказана при условията на изискуемото пълно доказване от страна на ищеца (чл. 154, ал. 1 ГПК), като се вземе предвид и изложеното от вещото лице при преразпита му, че е малко вероятно причината за проявилото се възпаление след повече от 90 дни от травмата да е самата травма от ПТП. Причинната връзка, която не се предполага, подлежи на доказване по несъмнен начин, и доказване, което не изключва напълно причинната връзка, не ползва ищеца, противно на доводите му в писмената защита. Неоснователни са и доводите на жалбоподателя – ответник за нарушение на чл. 52 ЗЗД, които не кореспондират с характера и естеството на получените травми, които далеч не представляват повърхностни рани и въпреки, че е налице възстановяване на функциите на коляното, това е станало не за сравнително кратък период, както поддържа този жалбоподател. Ето защо предявеният частичен иск с размер на търсената сума от 40 000 лв.

при твърдяно вземане в размер на 100 000 лв. е основателен до размера от 30 000 лв.

По иска за заплащане на обезщетение за имуществени вреди под формата на разходи:

Жалбоподателят – ответник е атакувал решението в тази част по отношение на присъдената сума от 400 лв. – разходи за ползване на самостоятелна стая, с довод, че тези разходи представляват луксозни разходи. Въззивният съд, с оглед приетото от вещото лице в заключението на повторната СМЕ и липсата на други доказателства, сочещи на медицинска необходимост от ползване на самостоятелна стая за лечение, без да подлежат на обсъждане мотивите на пострадалия за използването ѝ, счита, че в случая действително се касае за разходи, които надхвърлят необходимите, не са пряка последица от уврежданията, поради което искът за заплащането им е неоснователен и следва да се отхвърли, след съответна отмяна на решението, предмет на инстанционен контрол.

По иска за заплащане на обезщетение за имуществени вреди под формата на пропуснати ползи:

Жалбоподателят – ответник релевира доводи, че договорите, представени от ищеца, с които иска да установи вреди - пропуснати ползи от възнаграждение за свои музикални участия, са с недостоверна дата. В срока за отговор на исковата молба той е оспорил истинността им, а в първото по делото заседание е уточнил процесуалната си позиция, като е релевирал доводи, че представените договори нямат достоверна дата и не се ползват с материална доказателствена сила. Такива доводи поддържа и във въззивната си жалба. Следователно оспорена е доказателствената сила на договорите като частни документи, поради което становището на ищеца в отговора на въззивната жалба, подадена от ответника, че става въпрос за възражение и, че то е преклудирано е неоснователно. Доколкото представените договори представляват частни документи без обвързваща съда доказателствена сила, извън формалната доказателствена сила (чл. 180 ГПК), съдът не е адресат на задължение да открие производство за проверка на истинността им по реда на чл. 193 ГПК, а преценява документите по вътрешно убеждение с оглед на всички други данни по делото. От друга страна „трето лице“ по смисъла на

чл. 181, ал. 1 ГПК е лице, което черпи права от подписалия документа и правата, които то черпи могат да възникнат само при условие, че датата на възникването им предшества датата на документа. Следователно това са онези, неучаствали в съставянето на документа лица, които черпят права от някой от издателите на същия и биха могли да бъдат увредени от неговото антидатиране. Доколкото доказателствената сила на частния документ е само формална, както се посочи, - ако е подписан, се изчерпва само с авторството му, а ако не е, че е съставен, - то съдът, няма задължението да приеме за осъществен оспорения факт, материализиран в същия, нито за достоверна датата на съставянето му, ако е оспорена (няма и задължение да взема предварително становище по доказателствената стойност на този документ). Това в случая означава, че оспореният факт на сключване на представените договори и датата на сключването им, въпреки че ответникът не е „трето лице“ в изяснения по-горе смисъл, трябва да бъдат установени с всички други доказателствени средства и то от лицето, което претендира изгодни за себе си правни последици от фактите, които са предмет на направените изявления – от ищеца. В тази връзка въззивният съд намира, че по делото е проведено доказване за сключване на договори със „Супер Саунд Акустик“ ООД на обща стойност 5 000 лв. Свидетелските показания на св. Д., потвърдил сключването на договорите с дружеството, чийто органен представител е, са допустими (арг. чл. 164, ал. 1, т. 3 ГПК) и няма основание, с оглед и професията на ищеца, да не им се даде вяра, поради което съдът приема за доказано, че поради процесното ПТП ищецът е пропуснал да увеличи имуществото си с получаване на възнаграждения от общо 5 000 лв. Останалата част от претенцията за заплащане на обезщетение за пропуснати ползи е останала недоказана със събраните по делото доказателства, тъй като, както се отбеляза, представените договори не задължават съда да приеме, че действително на посочената в тях дата е било постигнато съгласие от посочените в тях страни за сключването на договори със съответния предмет. При това положение обжалваното решение по разглеждания иск следва да се отмени в частта му, в която той е уважен над размера от 5 000 лв. до размера от 9 500 лв. и вместо това искът да се отхвърли.

По възражението за съпричиняване:

Въззивният съд също формира извод, че възражението за

съпричиняване на вредоносния резултат, релевирано от ответника, което е в спорния предмет и на въззивното производство, не е доказано. Съпричиняването на вредоносния резултат има, когато поведението на пострадалия е било в причинна връзка с вредоносния резултат. Релевантен за допринасяне за настъпването на вредите е фактическият конкретен принос на пострадалия към вредоносния резултат, а не допуснато от негова страна формално нарушение, необуславящо вредоносния резултат. Въззивният съд приема с оглед установеното по делото, че пострадалият, навлязъл първи в кръстовището, където е станало процесното ПТП, няма принос към настъпването на ПТП, съответно за настъпването на собствените си увреждания, тъй като единственият принос за това е на водача на автомобила А., призната за виновна за нарушение на чл. 37, ал. 1 ЗДвП, която преди да предприеме маневра завиване и по време на осъществяването ѝ е имала възможност да възприеме движещия се велосипедист, когото е била длъжна да изчака и да пропусне, без същият да е следвало да съобразява, че водачът на автомобила ще предприеме маневра, игнорираща движението му на пътя, въпреки потеглянето на автомобила и насочването му наляво. Ето защо и въззивният съд намира, че възражението за съпричиняване на вредоносния резултат от страна на ищеца е неоснователно и няма основание за редуциране на определените му обезщетения за вреди по реда на чл. 51, ал. 2 ЗЗД.

С оглед изложеното решението на първоинстанционния съд в обжалвани от страните части е неправилно подлежи на частична отмяна. По жалбата на ищеца следва да се отмени решението на първоинстанционния съд в частта му, в която е отхвърлен искът за заплащане на обезщетение за неимуществени вреди над размера от 20 000 лв. до размера от 30 000 лв. и вместо това искът да се уважи за тази разлика. По жалбата на ответника следва да се отмени решението на първоинстанционния съд в частта му, в която е уважен искът за заплащане на обезщетение за имуществени вреди под формата на разходи в размер на 400 лв. и вместо това искът за тази сума да се отхвърли. По жалба на ответника подлежи на отмяна и решението в частта, в която е уважен искът за заплащане на имуществени вреди – пропуснати ползи над размера от 5 000 лв. и вместо това искът за сумата 4 500 лв. да се отхвърли. На съответна отмяна подлежи и решението в частта му за разносните, възложени в полза на ответника, - над размера от 1 594, 58 лв. На

основание чл. 78, ал. 1 ГПК в полза на ищеца следва да се присъдят разноси в размер на още 774, 64 лв. на база изчисленията на първоинстанционния съд за разноските, а в полза на бюджета на съдебната власт по сметка на САС следва да се присъдят разноси, на основание чл. 78, ал. 6 ГПК, в размер на 253, 62 лв. На основание чл. 78, ал. 1 вр. ал. 5 ГПК в полза на жалбоподателя – ищец се присъжда адвокатско възнаграждение в размер на 269, 46 лв. при изходна база 2 504, 39 лв. до какъвто размер на адвокатското възнаграждение въззивният съд, по искане на насрещната страна, намалява уговореното и платено адвокатско възнаграждение. Въззивният съд намира, че делото, образувано по искове по чл. 226, ал. 1 КЗ (отм.) на пострадалия срещу застраховалия гражданската отговорност на делинквента, на етапа на въззивното производство не се характеризира с правна сложност при преценка на основателността на исковете, съобразява обаче, че във въззивното производство са събрани доказателства по искане на жалбоподателя – ищец, което е основание за извод за известна фактическа сложност и отклонение от типичното развитие на въззивното производство при условията на ограничен въззив. Ето защо прие, че заплатеното от ответника адвокатско възнаграждение от 5 008,78 лв. се явява прекомерно, съпоставено с усилията на защитата при упражняване на процесуалните права на страната, но намалява същото до половината - до размера от 2 504, 39 лв., а не до минималния размер от 1 952 лв. Доколкото адвокатското възнаграждение, платено от ответника за защита във въззивното производство, е под минималния размер при общ материален интерес на делото от 47 400 лв. няма основание това възнаграждение да се намалява. На основание чл. 78, ал. 3 ГПК, при този изход на спора, в полза на ЗД „Бул инс“ АД се присъжда адвокатско възнаграждение от 124, 05 лв., съразмерно на отхвърлената част от исковете от въззивния съд.

По частната жалба срещу определението на съда по чл. 248 ГПК, чийто предмет е сведен, с оглед изхода на спора по същество, до размера от 1 449, 62 лв., присъдени съразмерно на материален интерес от 14 900 лв., които частният жалбоподателят иска да бъдат редуцирани до 720, 67 лв. (967, 34 лв. съразмерно на 20 000 лв.) :

С определението си от 24 септември 2020г., постановено по реда на чл. 248 ГПК, съдът е оставил без уважение искането на ищеца за изменение

на решението в частта за разноските, като е препратил към мотивите към решението, постановено по делото. Това определение е постановено по молба на ищеца, подадена в срока по чл. 248, ал. 1 ГПК, с искане за намаляване на адвокатското възнаграждение на ответника до размера от 967, 34 лв. вместо определената сума от 1 945, 80 лв. В мотивите към решението си съдът е приел, че няма основание за намаляване нито на адвокатското възнаграждение на ищеца, нито на това на ответника. Ищецът счита обаче, че с оглед сложността на делото и усилията на защитата на ответника адвокатско възнаграждение от 5 000 лв. е прекомерно (при уговорено от ищеца 7 805, 34 лв.). Частната жалба е неоснователна. Във връзка с доводите в частната жалба, следва да се подчертае, че доколко делото е „типично“ с оглед вида на предявените искове, сложността му и усилията на защитата, може да се разглежда от страна както на ищеца, така и на ответника. „Обемът“ на отговора на исковата молба, както и „обемът“ на исковата молба не е критерий за сложността на делото. С оглед спорния предмет и доказателствения процес, който се е развил в няколко съдебни заседания, предвид и процесуалното поведение на ответника в защитата му по същество чрез оспорване на исковете, въпреки че отговорността на делинквента е установена със задължителен за гражданския съд акт на наказателния съд, и въззивният съд намира, че в разглеждания случай няма основание за намаляване на адвокатското възнаграждение, уговорено и платено от ответника, до минимален размер.

Водим от горното, Софийски апелативен съд

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № 4922 от 12 август 2020г. по гр. д. № 4453/2018г. на Софийски градски съд, ГО, 16 състав, в частта, в която съдът е отхвърлил иска на И. П. П., ЕГН *****, срещу ЗД „БУЛ ИНС“ АД, ЕИК 831830482, за заплащане на основание чл. 226, ал. 1 КЗ /отм./ на сумата 10 000 лв. – обезщетение за неимуществени вреди, както и в частта, в която ответникът е осъден да заплати на ищеца И. П. П., ЕГН *****, сумата 400 лв. –

обезщетение за имуществени вреди, представляващи разходи за ползване на самостоятелна стая при болничното лечение на ищеца, както и в частта, в която ответникът е осъден да заплати на ищеца сумата 4 500 лв. – обезщетение за имуществени вреди под формата на пропуснати ползи по договор от 20.09.2013г., сключен с К. Ю. Г.а, и по договор № 3 от 08.10.2013г., сключен с „Локатор 21“ ЕООД, както и в частта, в която в полза на ответника са възложени разноски над размера от 1 594, 58 лв. и вместо това:

ОСЪЖДА ЗД „БУЛ ИНС“ АД, ЕИК 831830482, да заплати, на основание чл. 226, ал.1 от КЗ /отм./, на И. П. П., ЕГН *****, и сумата 10 000 лв. (разликата над присъдените 20 000 лв. до 30 000 лв.) - обезщетение за претърпените от ищеца неимуществени вреди, настъпили в резултат на ПТП, реализирано на 12.10.2013г., ведно със законната лихва от 02.04.2015г. до окончателното плащане и на основание чл. 78, ал. 1 ГПК разноски за първа инстанция в размер на още 774, 64 лв. и на основание чл. 78, ал. 1 вр. ал. 5 ГПК сумата 269, 46 лв. – разноски за въззивна инстанция.

ОСЪЖДА ЗД „БУЛ ИНС“ АД, ЕИК 831830482 да заплати в полза на бюджета на съдебната власт по сметка на САС, на основание чл. 78, ал. 6 ГПК, разноски в размер на 253, 62 лв.

ОТХВЪРЛЯ исковете на И. П. П., ЕГН *****, предявени срещу ЗД „БУЛ ИНС“ АД, ЕИК 831830482 за заплащане на основание чл. 226, ал. 1 КЗ /отм./ на сумата 400 лв. – обезщетение за имуществени вреди в резултат от ПТП от 12.10.2013г., представляващи разходи за ползване на самостоятелна стая при болничното лечение на ищеца, както и за заплащане на обезщетение за имуществени вреди в размер на 4 500 лв. – пропуснати ползи.

ПОТВЪРЖДАВА решение № 4922 от 12 август 2020г. по гр. д. № 4453/2018г. на Софийски градски съд, ГО, 16 състав в останалите обжалвани части.

ОСЪЖДА И. П. П., ЕГН *****, да заплати на основание чл. 78, ал. 3 ГПК на ЗД „БУЛ ИНС“ АД, ЕИК 831830482, сумата 124, 05 лв. – разноски за въззивна инстанция.

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ частната жалба на И. П. П., ЕГН ***** срещу определение от 24 септември 2020г. по гр. д. № 4453/2018г. на Софийски градски съд, ГО, 16 състав, постановено по реда на чл. 248 ГПК.

Решението може да се обжалва в едномесечен срок от връчването му в частта по иска с цена над 20 000 лв., при условията на чл. 280 ГПК, пред ВКС на РБ, в останалата част не подлежи на касационно обжалване, а в частта, в която има характер на определение може да се обжалва в едноседмичен срок от връчването на съобщението, при условията на чл. 280 ГПК, пред ВКС на РБ.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____